

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3387 van 30 oktober 2007
in de zaak X/ IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 9 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 oktober 2006 het Rijk binnen en diende op 4 oktober 2006 een asielaanvraag in. Op 20 juni 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en op 28 augustus 1984 geboren te zijn in Teheran (Iran). Uw grootvader diende voordien Afghanistan te verlaten na een ruzie met een commandant uit zijn regio, X genaamd. U woonde uw hele leven met uw familie in Iran. U ging met uw vader op 01/02/1384 (24 april 2005) terug naar Afghanistan. Uw vader wou er immers zijn gronden teruggeisen van zijn oom X. Toen dit mislukte stak uw vader uit wraak de generator van het dorp in brand. Uzelf werd geslagen, mishandeld en met kokend water overgoten door personen die*

gebruik maakten van de generator en naar uw vader op zoek waren. Onder deze personen was ook X, de commandant die het eerder al aan de stok had met uw grootvader. X dreigde er later mee om u en uw vader te beschuldigen van lidmaatschap van de Taliban. Na een verblijf van ongeveer een maand in Afghanistan keerden jullie terug naar Iran. Jullie werden onderweg nogmaals aangevallen, deze keer door de zoon van X. Uw vader kon de man, X genaamd, ontwapenen en overmeesteren. Jullie lieten hem bewusteloos en gewond achter en zetten de reis naar Teheran verder. Op 21/02/1385 (11 mei 2006) protesteerde u in Iran samen met anderen tegen de sluiting van een illegaal Afghaans schooltje dat wordt geleid door een vriend, X genaamd. Op 28/02/1385 (18 mei 2006) nam u een tweede maal deel aan protesten. Toen agenten de betogers begonnen te arresteren en te slaan, kon u op tijd wegvluchten. U ging naar het huis van uw zus waar u een week verbleef. U vernam daar dat de politie ook naar het huis van uw ouders was gekomen. U ging vervolgens naar X waar u bijna een maand zou leven en werken. Omdat u illegaal in het land verbleef en omdat u vreesde dat de politie nog steeds naar u op zoek was, meende u dat het beter was Iran te verlaten. Na een verblijf van ongeveer een maand in Istanboel (Turkije) reisde u verder naar België. Op 4 oktober 2006 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.”

Ten gronde.

1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/5, artikel 52, §2 en artikel 57/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet; een schending van artikel 1A (2) van de Conventie van Genève; een schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31/01/1967; een schending van de algemene motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
1. Verweerder stelt terecht dat de algemene motiveringsverplichting vervat in de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.
2. Verweerder wijst er verder terecht op dat de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van artikel 52 § 2 van de Vreemdelingenwet, doch op basis van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; een schending van artikel 52, § 2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. Verweerder ziet evenmin in hoe de bestreden beslissing artikel 57/6 2^e lid van de Vreemdelingenwet zou schenden, verzoeker werkt dit alleszins niet voldoende uit.
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve

werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

2. Afghanistan.

1. In een eerste onderdeel stelt het verzoekschrift dat de *“tegenpartij meent dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging in Afghanistan”* en dat verweerder zich bij de beoordeling van de status voor vluchteling beperkt *“tot overwegingen die niet relevant, noch afdoende zijn en die op onrechtmatige wijze een toepassingsvoorwaarde toevoegen aan de wettelijke definitie van de vluchtelingenstatus.”* en dat *“Ten eerste overschrijdt tegenpartij hiermee de vereisten van de wettelijke ‘bewijslast’ die op verzoeker rust door van hem een volledige kennis te eisen van alle details met betrekking tot al de elementen uit zijn asielrelaas. Het vaststellen of verzoeker al dan niet voldoende kennis heeft over alle mogelijke details van zijn vluchtrelaas is volledig irrelevant voor het bepalen van het vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatuut.”* En verder *“Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.”*
2. Verweerder werpt op *“dat de Commissaris-generaal van verzoeker geenszins volledige kennis eiste van alle details met betrekking tot al de elementen uit zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde echter dat X aan de basis lag van het vertrek/de vlucht van zijn grootvader en vader naar Iran en dat hij zelf niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat X en zijn zoon X hem zouden opsporen en vermoorden. Verzoekers gebrek aan kennis betreft als dusdanig geen details maar wel de kern van zijn asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang komt.”*
1. Verweerder meent dat de CGVS in redelijkheid heeft geoordeeld in achtgenomen alle aangebrachte feiten en landeninformatie maar dat verzoeker over de essentiële punten van zijn asielmotieven onvoldoende gegevens aanbracht. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwijfelt de juistheid van de door verzoeker aangebrachte elementen niet (zoals verkeerdelijk wordt beweerd in de verweernota) enkel dat ze onvolledig zijn en meer mag verwacht worden en dat daarenboven *“dergelijke conflicten (niet gelieerd aan ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, sociale groep) zijn van gemeenrechtelijke aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.”*
2. In het bijzonder wordt in de bestreden beslissing gesteld: *“Zo beweerde u te vrezen maar u bleek bitter weinig over deze man [X] te weten. U stelde dat hij een zeer belangrijk Mudjaheddin is (CGVS, TG, p.7) maar u kon niet zeggen tot welke partij hij zou behoren (CGVS, TG, p.4). U wist ook niet in welk district van X deze persoon zijn macht zou laten gelden en u had het raden naar de precieze aard van zijn functie (CGVS, TG, p.4) of activiteiten (CGVS, TG, p.5).”* en *“Verder is het opmerkelijk dat u verklaarde dat uw vader gronden heeft in het district Day Kundi in de provincie*

Uruzgan (CGVS, DB, p.7). Uit de aanwezige informatie blijkt dat Day Kundi sedert geruime tijd (maart 2004) een provincie is en niet langer een district van Uruzgan (zie informatie administratief dossier)."

3. In casu moet het verschil gemaakt worden tussen de feiten en de interpretatie ervan. Verzoeker heeft de bewijslast hetgeen beide partijen bevestigen. Verzoeker is een tweede generatie vluchteling in Iran. Het is dan ook niet ernstig van hem dezelfde verwachtingen te hebben als van een persoon van dezelfde leeftijd die zijn hele leven in zijn land van oorsprong woonde. De hoeveelheid kennis over X, een commandant van de Mudjaheddin, die aan de oorzaak lag van de vlucht van zijn grootvader naar Iran 23 jaar ervoor, is op zich niet relevant. Wel is relevant dat verzoeker "in de mate van het mogelijke" voldoende elementen aanbrengt die in casu gemakkelijk kunnen ingevuld en getoetst worden en die, tezamen genomen, wel geloofwaardig zijn -wat verweerder overigens niet betwist. Tevens is relevant dat verzoeker kan toelichten waarom zijn kennis gebrekkig is.
1. Bovendien gaat de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat de politieke omstandigheden in 1984 bij de vlucht van verzoekers grootvader geheel anders waren. X kan nu mogelijk een bepaalde partij aanhangen, doch verzoekers verklaring dat X *"een zeer belangrijk Mudjaheddin"* is (CGVS, TG, p.7) is een logische politieke situering van deze persoon bij de vlucht van de grootvader. Deze verklaring had de Commissaris-generaal minstens moeten aansporen een verband te leggen met de Afghaanse 'traditionele en religieuze' structuren, vooral nu verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn kort verblijf heeft vastgesteld dat X zijn traditionele invloed heeft behouden.
2. Verzoeker werpt terecht op dat zijn gebrekkige geografische en politieke kennis van Afghanistan hem niet kan worden aangewreven omdat hij Afghanistan nooit als zijn moederland gekend heeft. Het feit dat verzoeker wordt tegengeworpen dat het *"district Day Kundi sedert geruime tijd (maart 2004) een provincie is en niet langer een district van Uruzgan"* is weliswaar relevant bij de rationele overwegingen waartoe de CGVS achteraf bij de beoordeling van de asielverzoeken gehouden is (vooral in het kader van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet) doch niet in het kader van verzoekers persoonlijke problemen en directe vlucht. Het is dan in casu ook niet ernstig verzoeker een gebrek aan recente geopolitieke kennis te verwijten.
4. Ten slotte kan worden toegevoegd dat verweerder meent dat verzoeker niet enkel werd afgewezen *"om leemtes in het asielrelaas 'doch wel om ernstige tegenstrijdigheden. In casu bleek verzoekers vrees voor vervolging initieel gebaseerd te zijn op een mogelijke wraakactie voor het vernielen van een generator, terwijl hij later melding maakte van een politiek probleem, met name een beschuldiging van lidmaatschap van de Taliban."*
1. Verzoeker is steeds concreet geweest over de actoren van vervolging in Afghanistan. Hij heeft nooit beweerd dat hij zou vervolgd worden omwille van lidmaatschap van de Taliban. Hij heeft in zijn eigen geschreven tekst toegevoegd aan de vragenlijst, duidelijk gesteld dat X hen bedreigd had nooit terug te keren naar Afghanistan want dat hij hen anders zou beschuldigen van lidmaatschap van de Taliban omdat ze geen Afghaanse identiteitsdocumenten hadden. In het kader van de verklaringen van verzoeker is deze bedreiging aannemelijk doch op zich niet meer dan dat. Verzoeker heeft duidelijk het verhaal van Afghanistan willen doen zoals hij het heeft meegemaakt maar uit geen enkele verklaring blijkt dat hij beweerde dat zijn vader en hijzelf als Taliban werden aanzien. De passages in het CGVS-verhoor ten gronde over het lidmaatschap van de Taliban zijn bovendien beperkt tot enkele woorden. Deze

tegenstrijdigheid berust aldus op een verkeerde lezing van de verhoren in het administratieve dossier en is geenszins een tegenstrijdigheid.

2. Daarenboven moet worden herhaald dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker, met name zijn jeugdige leeftijd en het feit dat hij Afghanistan niet kan kennen aangezien hij vluchteling was in Iran en hij op één bezoek na, nooit in Afghanistan geweest is. Verzoeker is opgegroeid in Teheran in een periode waarin dat land (zijn geboorteland) grote veranderingen doormaakte. Het is dan niet onredelijk te veronderstellen dat zijn aandacht naar de directe omgeving ging.
3. De essentie van verzoekers asielrelaas over Afghanistan is dat hij het land slechts eenmaal bezocht gedurende één maand, met name in 2005 toen zijn vader zijn familiegronden wilde opeisen. Een onmiddellijke terugkeer was niet voorzien maar de familiale beslissing was genomen in het kader van de moeilijkheden die Afghanen ondervinden in Iran en de Afghaanse repatriëringscampagnes van de Iraanse overheid. De gronden waren ondertussen in gebruik genomen door een ver familielid die tezamen met een dorpsgenoot de gronden uitbaatte en verpachtte. Na meer dan twintig jaar afwezigheid meenden deze bezitters dat verzoekers vader deze gronden niet langer kon opeisen en dat bezit als titel geldt te meer daar verzoekers vader geen Afghaanse identiteitsdocumenten, noch eigendomstitels kon voorleggen.
1. Uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat landeigendom en restitutie van gronden essentiële belemmeringen zijn voor de terugkeer van ontheemden en vluchtelingen. In Afghanistan, en dit niettegenstaande het grondwettelijke recht op de onschendbaarheid van eigendom (artikel 40 hoofdstuk 2 van de Afghaanse Grondwet) trachten zowel nationale, internationale en niet-gouvernementele organisaties hieraan te verhelpen. Niettegenstaande deze inspanning blijven niet alleen landdisputen problematisch maar ook de illegale landconfiscaties, onduidelijke eigendomsrechten, het dubbele wettelijke systeem (gewoonterecht en modern recht), de discriminatie van vrouwen en het gebrek aan effectieve restitutieprocedures. Het is dan ook geloofwaardig dat verzoekers vader na meer dan twintig jaar afwezigheid zijn eigendommen niet opnieuw kon innemen en dat zijn aanwezigheid in het dorp een bedreiging betekende voor de bezitters en de gebruikers. Het is anderzijds eveneens aannemelijk dat gevreesd werd voor een eventuele terugkeer van verzoekers familie en een vordering in revendicatie. De verweerder trekt de disputen tussen de bezitter en de eigenaar van de gronden niet in twijfel maar beperkt zich deze te behandelen in het kader van de vluchtelingenconventie en artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet zonder na te gaan of de gevolgen mogelijk kunnen vallen onder de subsidiaire bescherming en meer in het bijzonder onder artikel 48/4 §2 b van dezelfde wet.
2. De reactie van verzoekers vader op de feiten had tot direct gevolg dat ook verzoeker werd aangepakt en mishandeld (zie medisch attest) door de dorpsbewoners die door het onbruikbaar maken van de generator werden getroffen en vreesden het gebruik van de gronden te verliezen. De vader werd op de terugweg naar Iran door de zoon van X bedreigd met een wapen. Deze laatste beweert dat hij als gevolg van het daaropvolgend handgemeen impotent geworden is. Wat daar ook van zij, het is aannemelijk dat verzoekers familie niet alleen hun bezittingen zijn kwijtgeraakt maar vooral de bescherming van een dorpsgemeenschap daar de overige clanleden, de familietak van de oom steunen die in Afghanistan gebleven is.

3. Gezien de specificiteit en achtergrond van de aangehaalde feiten, de langdurige afwezigheid van verzoekers familie van het dorp, de concrete situatie in het geboortedorp waaronder het belang van de positie van X als traditioneel hoofd en als dorpsadministrateur en de bijzondere familiesituatie, is het aannemelijk dat verzoeker meent dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b van de vreemdelingenwet. Verzoeker was immers reeds het voorwerp van mishandeling (zie medisch attest) en hij werd op de terugweg naar Iran gewapenderhand aangevallen. Bovendien is hij onbekend met Afghanistan waar hij noch geboren, noch opgegroeid is en waar hij slecht één maand heeft verbleven. Zijn vrees onterecht ernstig geschaad te worden en een onmenselijke behandeling en bestraffing te ondergaan omwille van bovengestelde feiten is dan ook aannemelijk te meer daar hij geen bescherming kan zoeken bij officiële of niet-officiële instanties zoals bepaald in artikel 48/5 § 2 a en b van de wet. Het is immers onredelijk te verwachten dat in casu verzoeker beroep kan doen op een beschermingstructuur dat in Afghanistan gebaseerd is op de Shari'a (Islamitisch recht), de Shura, Jirga en Marca (traditionele gerechtelijke instituten waarover X heerst) en waar de invloed van het interim wettelijk kader (het moderne recht) quasi onbestaande is (zie de rapporten en referenties toegevoegd aan het verzoekschrift waaronder <http://www.internal-displacement.org>).
4. Verzoeker toont aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 b van de Vreemdelingenwet.

Iran.

4. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat hij in Iran een registratiekaart of Amayesh heeft met beperkte geldigheidsduur die verlengd werd tot 23 augustus 2006 en de CGVS terecht meent dat *“het derhalve ook aangewezen is dat ook dit land, waar zijn gewone verblijfplaats was, als vestigingsalternatief wordt beoordeeld”*. Verzoeker meent niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat hij daar in een ‘onthemdenpositie’ terecht zou komen, waar hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen. Verzoeker stelt dat Afghanen die vanuit Iran naar een derde land willen reizen, van de Iraanse overheid een ‘final exit visum’ verkrijgen, hetgeen inhoudt dat het niet is toegestaan om na een verblijf in een derde land naar Iran terug te keren.
1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagegaan of verzoeker *“gedwongen werd Iran te verlaten”* en concludeert: *“Er dient echter te worden opgemerkt dat u de problemen die u zouden hebben doen besluiten Iran te verlaten, evenmin aannemelijk heeft kunnen maken. U diende het land te verlaten nadat u deelnam aan enkele betogingen tegen de sluiting van het schoolje van uw Afghaanse vriend Mohamed.”*
5. Verzoeker is vluchteling in Iran en toont dit genoegzaam aan met documenten waarvan de echtheid niet wordt betwijfeld. Uit het administratieve dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers identiteit en nationaliteit aannemelijk zijn. Verzoeker is de zoon van Afghanen die in 1984 naar Iran gevlucht zijn. Hij is geboren te Teheran en heeft tot zijn komst naar België steeds in Iran gewoond. Verweerder bevestigt ter terechtzitting dat wordt aangenomen dat Iran de verblijfplaats is van verzoeker en dat zijn naaste familie in Teheran verblijft. Er moet dan ook worden nagegaan of verzoeker redenen aanvoert die aannemelijk maken dat hij niet naar Iran kan terugkeren.

1. Verzoeker werd niet ondervraagd over zijn situatie in Iran tijdens het CGVS-verhoor ten gronde. In het verhoor in dringend beroep werd navraag gedaan naar de documenten waarover hij beschikte. Verzoeker herhaalt in dit interview de redenen waarom hij uit Iran moest vluchten. Verweerder meent dat verzoekers verklaringen onvoldoende zijn en aldus ongeloofwaardig.
6. Bij de samenlezing van verzoekers verklaringen op de DVZ en in het verhoor in dringend beroep blijkt dat verzoeker talrijke elementen aangeeft waaruit blijkt welke band hij had met de school, waarom en hoe hij deelnam aan de betogingen en de voorbereidingen ervan, waar deze betogingen plaatsgrepen, hoeveel mensen er ongeveer waren, hoe en wanneer de Niroye Entezami optrad, hoe zijn vriend en hoofd van de school/cultureel centrum werd opgepakt en beschuldigd van verstoring van de openbare orde en waarom precies deze -overigens legale- school werd gesloten door de Iraanse overheid. Bovendien past verzoekers deelname aan het protest tegen de sluiting van de school binnen zijn eigen profiel aangezien hij vrijwillig meewerkte aan de school onder meer administratieve taken deed, wat klusjes afwerkte en leerlingen begeleidde op uitstappen. Verzoeker brengt een coherent relaas met voldoende elementen niettegenstaande hij ten tijde van de feiten slechts negentien jaar was.
7. Verzoekers familie behoort tot de eerste groep Afghaanse vluchtelingen die vóór 1992 in Iran zijn aangekomen en aldus over een verlengbare verblijfsvergunning kunnen beschikken. Verzoeker legt deze ook neer. Hij meent echter dat hij in opspraak is gekomen en vreest gevangengenomen te worden omdat hij mede opkwam voor het recht op onderwijs en culturele ontwikkeling van de Afghaanse vluchtelingen. Hij vreest minstens gedeporteerd te worden. Uit de documentatie toegevoegd aan het verzoekschrift en publieke informatie blijkt dat de situatie van de Afghaanse vluchtelingen in Iran onstabiel is (zie UK Home Office, Country of Origin Information Report Iran, October 2007; Algemeen Ambtsbericht Iran, augustus 2006; ILO-UNHCR, Afghan households in Iran: Profile and impact, October 2006; Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, januari 2007). De verharding van de houding van de Iraanse autoriteiten is het gevolg van de verslechterde economische situatie in het land, die ertoe leidt dat Afghanen in toenemende mate worden beschouwd als een onwelkome last voor Iran. Daarnaast is sprake van een zekere 'opvang-moeheid' bij de Iraanse bevolking: al meer dan drie decennia wordt het land overspoeld door honderdduizenden Afghaanse vluchtelingen en het einde van het probleem is nog niet in zicht. Desondanks kan niet gesteld worden dat Afghaanse vluchtelingen in Iran algemeen gezien vervolging moeten vrezen.
1. Zoals verzoeker ter terechtzitting herhaalt zijn de Iraanse autoriteiten wat betreft de vrije meningsuiting bijzonder streng tegenover hun eigen onderdanen en minderheden. De vervolging aangehaald door verzoeker betreft niet zozeer zijn Afghaanse afkomst maar wel de aard van zijn activiteiten met name het behouden en uitbreiden van sociale en culturele centra en scholen voor een etnische minderheid in casu de Afghaanse vluchtelingen. De relevantie van zijn hoedanigheid van Afghaans vluchteling ligt te dezen in de afwezigheid van bescherming.
2. Verzoeker maakt deel uit van een sociale groep in de zin van artikel 48/3 §4 d van de vreemdelingenwet, in het bijzonder een groep die moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De juistheid van bepaalde, door de verzoeker aangehaalde, feiten is niet met zekerheid vast te stellen en zijn verklaringen in dit verband volstaan niet altijd om deze twijfel volledig op te

heffen. Verzoeker brengt echter een aantal bewijselementen aan en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van mening dat na onderzoek van deze elementen, in zijn geval de twijfel in zijn voordeel moet gelden.

8. Verzoeker toont aan dat hij de bescherming van het land waar hij als vluchteling erkend werd niet kan invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn nationaliteit en het behoren tot een bepaalde sociale groep zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. B. AUGUSTEYNS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. AUGUSTEYNS.

K. DECLERCK.